

Man bija 27 gadi, dzīvoju Valdemāra ielā 57/59, dzīvoklītī ar skatu uz pagalma pusi. Atceros pirmajā stāvā atradās pārtikas veikaliņš un aptieka. Nekad nebūtu iedomājusies, ka šāda ierastā rīdzinieka vieta kādā brīdī varētu būt netālu no kādas vēsturiski liktenīgas vietas.

Toreiz es biju kordziedātāja korī “Versija”. Pirmajā barikāžu dienā, ierodoties darbā, mēs, kora dalībnieki, vienbalsīgi izlēmām atcelt turpmākos mēģinājumus, to laikā piedalīties barikādēs.

Tolaik bija vēss ziemas laiks, uz barikāžu vietām staigāju. Ceļa ilgums līdz Doma Laukumam bija aptuveni 20 minūtes. Bieži atrados Doma laukumā, nereti gāju uz pils laukumu un mazo ģildi.

Pirkstiem salstot, kopā ar kori dziedājām dziesmas, lai uzmundrinātu pārējos apsalušos barikāžu dalībniekus. Katrs otram palīdzēja, kā varēja. Mazajā Ģildē piedalījās ēdiena sagatavošanas darbos. Lai cik šķietami sīka un mazvērtīga loma būtu katram dalībniekam, katrs savu uzdevumu pildīja ar vislielāko uzmanību un rūpēm pret to.

Arī šo darbu pildīšanā nepameta sajūta par piederību lielākai kopai, nekā tikai cilvēkiem Doma laukumā vai pat visā Rīgā, bet gan visai latviešu tautai.

Visspilgtāk atceros reizi, kad 20. janvārī braucu no kora “Ave Sol” mēģinājuma, kur biju kā palīgs uz dažiem koncertiem. Tumši aukstajā vakarā iekāpu 3. trolejbusā pie Mūzikas Akadēmijas. Mājās nokļuvu pēc pus-deviņiem vakarā.

Uzreiz ieslēdzu panorāmu. Pēc neilga laika paziņoja par šausmām, kas notiek pie Iekšlietu Ministrijas. Sastingu šokā, jo sapratu, ka dzirdu šāvienus no sava dzīvokļa.

Pēc šī vakara sirds sažņaudzās izdzirdot par upuriem, pie Iekšlietu Ministrijas ēkas un Bastejkalnā.

Nākamo dienu laikā turpinājām atbalstīt barikāžu dalībniekus un pieminēt tos kā varoņus.

Atceros, ka barikādes netika nojauktas līdz pat vasarai.

Daina Ķirse, mana mamma.